

Vönöczkiné Gmeindl Margit

A fénysugár

A napsütés csalóka,
incselkedik velünk,
fekete fellegek mögé bújva
érzi már, meleg sugara nincs.
A földet takarja
sejtelmes félhomály,
mi megszaggatja
az ég kék bársonyát.
Nem tudni mi lesz belőle,
villámlás, mennydörgés, zivatar?
A félelmünket fokozni
az ég ura velünk tenni még mit akar?
A sötétből most lassan kiviláglik,
látszik egy halvány sugár nyaláb
az "Isten ujja", hogy hinni tudjunk
és bízni újra, meg újra!"

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Ha a virágok....

Színek, levelek, formák
szirmaikkal, illatukkal
beszélnek hozzád.
Csodálj, de ne érh hozzám!
Szól a kaktusz kurtán.
Testemen a túske büntetés,
csak sejtem, hogy miért,
ezt adta virágaim mellé az ég.
Szerény kis kövirózsa lettem
de élek és szőnyeget terítettem
lábad elé, vagy gyógyítlak, ha kell.
Királynő vagyok, szól a rózsza,
fejét feltartja és illatát szórja.
Szerényen fűközt meglapulok,
illatomról mégis tudod,
én a kis ibolya, itt vagyok.
Így mondja el mind, az életét
Szavukat szíveddel hallgasd,
hogy meghalld, mind hozzád beszél!

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Próbababa

Könnyműen, mint ki néma s léha
ruháját ledobva, áll némán, tétován.
Tekintetét faárnyék eltakarja,
úgy érzi tán, hogy ez a pőreség
a szabadsághoz, már elég?
Csüggedten csüng a két keze,
hisz nem szerette őt még senki se'.
Próbálna lépni, valami visszatartja,
torka is néma, nincs is hangja,
szíve sincs, ami dobbanna.
Fejében a gondolat, csak talány,
egy szerelme maradt a magány.